

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

CRISTOS A ÎNVIAT!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXII Nr. 4-5 (261-262) aprilie-mai 2016

Noaptea de Paști

Începem celebrarea când afară și înăuntru este întuneric și tăcere. Așa cum este și viața fără Isus: neagră, mută, goală. Așa se simțeau și Apostolii în acea noapte teribilă. A trecut ziua de vineri, a trecut și ziua sâmbetei...

În Noaptea de Paști bisericile trebuie să fie în întuneric pentru a aminti urâtenia vieții fără Isus. Nu se cântă și nu se zice nimic. Se așteaptă în tăcere.

Și apoi, a venit Lumina!

Isus este Lumina lumii, Isus este Lumina noastră. Noi credeam că a murit, în schimb El este viu, a învins chiar și moartea.

Nu cu mult timp în urmă am primit o veste uimitoare, la Crăciun: ni s-a vestit că Dumnezeu nu este unul care stă liniștit în Cer, ci unul care iubește atât de mult omenirea, încât s-a făcut chiar el om. Era deja o veste mare.

Și acel om-Dumnezeu a murit ca orice ființă omenească, ba mai mult, cu moartea cea mai cruntă ce se poate imagina. Este demonstrația că era cu adevărat om ca și noi.

Dar, în această noapte, vestea cea mare pe care am auzit-o ne face să înnebunim de bucurie: acel Dumnezeu care a murit ca orice muritor, a învins moartea și a fost înviat, Dumnezeu l-a înviat.

De ce este o veste mare? Deoarece înseamnă că și pentru viața noastră moartea nu va mai avea ultimul cuvânt, și noi vom învia.

Dar această înviere o putem trăi în fiecare zi: de fiecare dată când ne impunem să învingă viața și nu moartea, bucuria și nu tristețea, optimismul și nu pesimismul, noi îl facem pe Isus să învie.

Noaptea de Paști e sărbătoare!

Atunci când vom ieși din biserică, lumea ar trebui să vadă chipul nostru transformat, transfigurat de bucurie. Ochii noștri vor trebui să strălucească, chipul nostru să iradieze, inima noastră să explodeze de bucurie, pentru că a înviat Cristos!

Să mărturisim deci la maxim bucuria noastră.

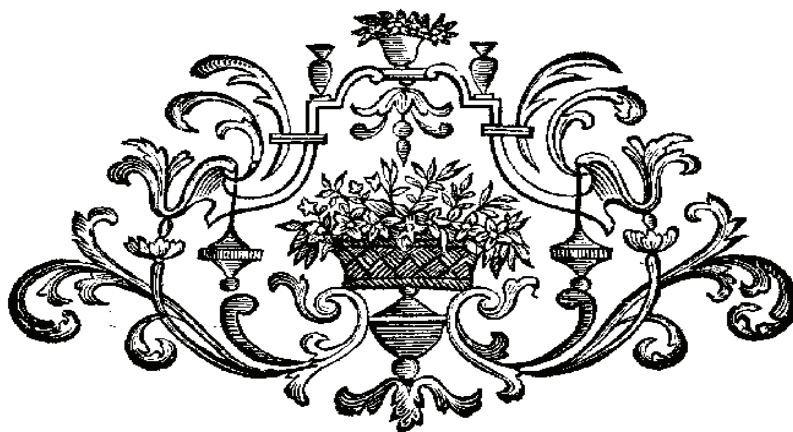
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre unirea dragostei frățești

Ce este mai bun decât rugăciunea, se întreba Sfântul Augustin? Ce este mai folos în viață? Ce este mai plăcut sufletului? Continua să se întrebe. Sfântul Grigore din Nissa afirmă că din toate lucrurile prețuite în viață, niciunul nu trebuie preferat rugăciunii. Sfântul Bernard spune că îngerii sunt de față, în mod nevăzut, pe lângă noi, ca să ne apere de vicleniile diavolului, ocrotirea lor sporește dacă în viața noastră există rugăciunea.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
"Calea Desăvârșirii Creștine", vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Junipero Sera, Misiunea catolică
"Un om se roagă".....	4	San Carlos Boromeo de Carmel
"File din viața mea".....	5	și Sfântul Părinte Papa Francisc.....
Pagini bilingve.....	10	Pagini din romanul „Evanghelia
Cristos a Înviat”.....	12	după Pilat”
		17

„Un om se roagă”

Îmi este sculptată în amintire priveriștea Iudecății din Capela Sixtină. Un Cristos athletic, cu brațul ridicat, aruncă cu fulgerarea dreptății verdictul osândirii asupra celor ce peste vremuri îi scipară Fața și-i mutilară Trupul. Dar, între El și noi, un Om se roagă. Cu fața-n palme se zbate un suflet în toată vigoarea suplicării ca să stăvilească Pumnul ce stă să se aplece-n Mânia cea cu dreptate.

Un Om se roagă în tăcuta Capelă a Vaticanului. Și brațul cel cu palma perforată de cui nu se mai apleacă. De veacuri mușchii stau încremeniți și dreptatea își amână cercetarea ei.

Un Om se roagă. Și prin rana sfântă a Mâinii ridicate zărește Cerul, mila îndelung răbdătoare, Sângele ce picură și aduce roade, Sângele ce picură și osândește, sângele ce picură și-i călcat în picioare, și picură încă până ce aduce belșug.

Un Om se roagă. O rugăciune se ridică asemenea unui monolit și proptește mâna să nu se prăvale peste noi. Oh, atotputernicia unui om care se roagă.

Vulcani de răutate, de beznă, de groază îi prind rugăciunea. Pământenele tovărășii se ridică cu ea la Ceruri. Domnul caută mărgăritarul rugii prin noroiul crimelor. Unde este?

Ruga a devenit suspin, gemetele îmbracă rugăciunea și lacrimile devin cariatidele acestui templu al rugii.

Rugăciunea s-a preschimbat în rana ce tremură lângă Rana Mâinii răstignite.

Un om îndură. Ispășește în trupul de două mii de ani mereu lovit, neastâmpărata ură a omului: ură de Dumnezeu, ură de semeni, ură de frați. Omul trăiește Rozariul Vinerii Mari.

În marea deznădăjduitelor încercări omenești, un iezer de Lumină licărește fără frică, o Piatră de zidire ni se dă fără tremur, acolo unde Pius al XI-lea se roagă, îndură și binecuvântează.

Episcop Ioan SUCIU

„File din viața mea”

Autorul cărții „File din viața mea” este PSS Alexandru Mesian, Episcopul Eparhiei Greco-Catolice de Lugoj. Obişnuită cu prezentarea cărţilor, acum ezit. Nu este o îndrăzneală? Totuşi, îndemnul Preasfinţiei Sale mă ajută să-mi adun curajul.

Citesc în memorie numele Episcopilor noştri autori de cărţi, nu teologice, a cărţilor adresate nouă cititorilor, preoţi şi laici: PSS Ioan Suciu, PSS Ioan Ploscaru, Cardinal Iuliu Hossu şi Cardinal Alexandru Todea. Mai sunt şi cele „scrise” în gând şi inimă prin celulele grele de suferinţe, unde ispăşeau „vinovăţia” de a crede în UNA, SFÂNTĂ, CATOLICĂ şi APOSTOLICĂ BISERICĂ.

Cartea „File din viața mea” vine ca o continuare, „filele” fiind atât istoria vieţii personale a Preasfinţiei Sale, în al cărei drum „Cel care m-a călăuzit şi mă călăuzeşte este Atotputernicul Dumnezeu cu darurile sale”, ne mărturiseşte Preasfinţia Sa în Introducere; dar, în acelaşi timp, cartea este şi istorie a Bisericii noastre în perioada martiriului şi a anilor care urmează după obţinerea libertăţii.

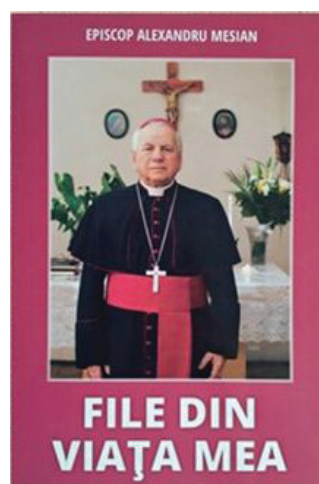
Pentru harul primit ca această carte să fie scrisă, Preasfinţia Sa mulţumeşte „Preacuratei Fecioare Maria, Mama Domnului nostru Isus Cristos, sfinţilor martiri şi tuturor sfinţilor”.

În „Prefaţă”, Mons. Angelo-Narcis Pop, Vicarul General al Episcopiei de

Lugoj, îndeamnă pe cititor să nu piardă esenţa cărţii: în semnătatea prezenţei lui Dumnezeu în viaţa fiecărei persoane, în cazul de faţă, a intervenţiei lui Dumnezeu în viaţa unei familii, a unei persoane, a unei Biserici şi a unui popor.

Lucrarea este alcătuită din cinci părţi mari: Partea I: „De la origini până în pragul sfintei preoţii”; Partea a II-a: „Sfânta preoţie”; Partea a III-a: „Reînvierea Bisericii Române Unite-Trupul mistic al lui Isus Cristos”; Partea a IV-a: „Episcop de Lugoj” şi Partea a V-a: „Eparhia de Lugoj la 25 de ani de libertate”, după care sunt Concluzii, Anexe şi Bibliografie.

Apropierea de viaţa Preasfinţiei Sale ne aduce real în faţa prevenirii Părintelui Vicar, fapt nu întotdeauna uşor de sesizat: vieţile ne sunt călăuzite de Dumnezeu. Papa Benedict al XVI-lea ne face atenţi că „Dumnezeu vorbeşte în şoaptă”, că „indicaţiile” Celui Atotputernic sunt „tăcute”, treptat, din aceste „tăceri” se alcătuieşte un întreg. În toată viaţa sa, mărturiseşte Papa, simte prezenţa permanentă a lui Dumnezeu: „simt cum Dumnezeu mă conduce”.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

În prezentarea vieții Preasfinției Sale, ne vom opri mai ales la acele momente decise în care voința lui Dumnezeu s-a făcut vizibilă, a schimbat proiectul unui destin, după răspunsul dat: „Fie voia Ta!”

„Cel care m-a călăuzit și mă călăuzește este Atotputernicul Dumnezeu...”, spune Preasfinția Sa. Cu acceptarea intervenției lui Dumnezeu, viața personală se împlinește. Acceptarea, la timpul formării personalității Preasfinției Sale, deținea însă o complexitate de situații legate de Biserica noastră.

Biserica Greco-Catolică era interzisă în țară din 1948, trăia în clandestinitate, avea nevoie de preoți pentru un apostolat sfânt, dar, totodată, riscant, deosebit de primejdios. Episcopii și preoții erau în închisori. Biserica Unită cu Roma era „în mâinile lui Dumnezeu”. Preasfinția Sa a fost unul dintre cei aleși să-i fie apostol.

Alexandru, muncitor forestier, și Ana-Nanci Mesaroș din Ferneziu, sunt părinții viitorului Episcop Alexandru, născut la 22 ianuarie 1937. O familie creștină cu copii, „dar” al lui Dumnezeu, bogat „dar”, opt copii. Mama i-a învățat semnul crucii, rugăciunile, de la părinți au aflat că aparțin unei Biserici persecutate, că sunt greco-catolici.

A urmat „Școala primară” în Ferneziu, apoi „Școala Profesională

Chimică” din Baia Mare, la absolvirea căreia, cu diploma de laborant chimist, a fost repartizat la „Laboratorul chimic” din Ferneziu. În continuare a urmat, la seral, Liceul „Gheorghe Șincai”. Au fost ani foarte grei, pauza dintre muncă și școală era într-o biserică aflată în drum. Prin preoți din clandestinitate, colegi mai mari - viitorul Cardinal Lucian Mureșan - și unii profesori, cunoștințele despre Dumnezeu, credință și Biserica Greco-Catolică s-au îmbogățit, crescând prin participarea la Sf. Liturghii în Biserica Romano-Catolică - fapt caracteristic pentru greco-catolicii din Ardeal; „Unde e Petru, acolo e Biserica”. Într-o zi a auzit „chemarea” lui Dumnezeu și i-a putut răspunde: „Iată, Dumnezeule, vin să fac voia Ta!”

Anii de studiu și de muncă au devenit ani de pregătire pentru ceea ce urma să fie: preot celibatar, iar dificultățile din cale, mereu prezente, - imposibilitatea de a urma „Institutul Teologic Romano-Catolic din Iași” din cauza condiției de greco-catolic, amânarea pregătirii pentru preoție din cauza stagiului militar -, toate oferite lui Dumnezeu pentru Biserica noastră Martiră, pentru Episcopii și preoții din închisori.

După încheierea stagiului militar, reîntors la „Laboratorul de chimie”, a început studiul Teologiei în clandestinitate. Și tot în vederea preotului care va fi „măine” în

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Biserica Greco-Catolică reînviată, la „Universitatea Populară de Artă” din aceeași localitate, Baia Mare, a studiat muzica și, în particular, limba franceză, literatura, tot ceea ce este cultură generală, bază pentru a clădi orice. Era partea văzută a vieții care tănuia acel drum, poate, nu deplin înțeles nici chiar de tânărul de atunci, dar lăsat în voia Providenței.

„Ceasul Domnului”, expresia Cardinalului Alexandru Todea, a avut chipul unui miracol: amnestia generală din 1964. În gropile comune din „Cimitirul Săracilor” din Sighet au rămas Episcopii noștri Martiri :Valeriu Traian Frențiu, Ioan Suciu, Tit Liviu Chinezu și Anton Durcovici din Iași, mai târziu, la Gherla, într-un mormânt ascuns, Alexandru Rusu, în Cimitirul Bellu din București, din 1950, era Vasile Aftenie, apoi Ioan Bălan și, din 1970, Cardinalul Iuliu Hossu, după anii de închisoare la Sighet și în Mănăstirea Ortodoxă Căldărușani.

Dar s-au înapoiat Episcopii: Ioan Dragomir, Ioan Ploscaru, Iuliu Hirțea, Alexandru Todea și Ioan Cherteș, care, în pofida amenințărilor, au început organizarea Diecezelor și hirotonirea preoților - în noiembrie a fost hirotonit Pr. Pantelimon Aștelean și, în decembrie, Eminența Sa Cardinal Lucian Mureșan, de către PSS Ioan Dragomir. Și greco-catolicii rămași fideli trăiau bucuria de a vedea că „Biserica Română Unită

există, că este vie și nu a fost niciodată nimicită”. Prin case și locuri ascunse se celebrau Sf. Liturghii și se dădeau Sf. Sacramente. Eram „Biserica Catacombelor secolului XX”, „eram Biserica Tăcerii”, spune cu durere Episcopul Alexandru.

La 8 mai 1965, în subsolul unei clădiri din Cluj, prezentat de Pr. Silviu Augustin Prunduș, prin „punerea mâinilor” PSS Ioan Dragomir, tânărul Alexandru Mesian a fost sfințit preot. Părinților le-a împărtășit bucuria abia după șapte ani, ei au reprezentat prima „parohie” și au fost primii săi „enoriași”. La vremea hirotonirii bucuria a trăit-o cu Isus. Nu a fost numai bucuria, a fost și un sentiment liniștitor; de-acum se putea întâmpla orice, era deja preot. Securitatea nu a descoperit data hirotonirii, nici locul, aceasta a fost teama Preasfinției Sale: să nu fie împiedecată hirotonirea.

Ca preot, a fost de gardă la patul de suferință a Cardinalului Iuliu Hossu. După ani, emoția este aceeași: „În fața mea zăream una din lumânările neamului nostru pentru care a fost lumină în vremuri grele ale secolului XX. A înfruntat cu durere două războaie mondiale, ca păstor sufletesc pentru turma sa distrusă, îndurerată. A înfruntat actul brutal al desființării Bisericii, închisoare, suferințe..”. Greu de imaginat, greu de citit.

Imediat după ieșirea din închisoare, Episcopul Ioan Dragomir

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

și-a organizat foarte bine Dieceza. Biserica Greco-Catolică avea un apostolat intens, o pastorație bine gândită în Baia Mare și în tot cuprinsul; Pr. Lucian Mureșan, viitorul Cardinal, și cei doi frați Mesaroș, Alexandru și Simion, au răspuns de Țara Oașului. Simțindu-se bolnav, Episcopul a format cu ei ternarul care să-l înlocuiască până la rezolvarea unei situații posibile datorită vârstei. După stingerea din viață a PSS I. Dragomir, a fost consacrat Episcop PSS Lucian Mureșan.

De asemenea, trebuia să se facă față la neconținutele încercări de lichidare a Bisericii Unite, deoarece cu închisorile și persecuția nu s-a reușit. Târziu, cu puțini ani înainte de 1989, s-a aprobat funcționarea, în Ardeal, a ritului latin în limba română. Oricât s-au bucurat greco-catolicii de noua situație, ea a fost gândită împotriva Bisericii Greco-Catolice, care își are specificul ei, identitatea ei ca Biserică Catolică Orientală. La noi, un trecut de înaltă spiritualitate și cultură. La ideea de a lupta împotriva Bisericii Blajului, nu s-a renunțat niciodată și Preasfinția Sa Alexandru spune cu tristețe adevărul: „Lupta continuă și în zilele noastre, dar sub o altă formă”. Și tristețea ajunge și în sufletul nostru. Dar și speranța, care tot de la Preasfinția Sa vine: „În vremuri grele, Dumnezeu ne-a dat oameni de valoare în fruntea Bisericii Greco-Catolice”. Și în gând ne vine mărturisirea Papei Ioan Paul al II-lea:

„Suntem în mâinile Domnului ...”

După 41 de ani de persecuție a Bisericii Române Unite cu Roma, la „Ceasul Domnului”, prin prăbușirea sistemului comunist, Biserica Unită își obține libertatea prin „Decretul Lege nr. 9 din 31 decembrie 1989 prin care a fost abrogat Decretul Lege nr. 358 din 1 decembrie 1948. Datoria imediată îi revine statului român actual, succesorul legitim al statului de ieri are dreptul și obligația de a restitui Bisericii Române Unite întregul patrimoniu material pe care aceasta l-a avut în 1 decembrie 1948” (Episcop Alexandru Mesian, „File din viața mea”, Ed. Surorilor Lauretane, Baia Mare, 2015, p.191).

Din toate acestea, aproape nimic. A fost restabilită ierarhia catolică din țară, în accord cu statul, de asemenea și structurile Bisericii.

Viața Bisericii Unite, prin parcuri, case particulare, stadioane, cimitire așa au fost sfințiți noii preoți și consacrați Episcopii, trăită credința sub ochii întregii țări. La începutul persecuției Bisericii Unite, Episcopul Ioan Sucișu își pregătea credincioșii să reziste, să rămână fideli credinței, „priveliște veți fi lumii”, ne spunea Preasfinția Sa. Nu în sensul bun, dimpotrivă, și nu din cauza noastră, noi, „priveliște am fost lumii” în acești ani, nefiindu-ne permis să intrăm în bisericile noastre. Cu o singură excepție: Eparhia de Lugoj, unde IPS Nicolae Corneanu a restituit totul

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

Bisericii Unite, Catedrala din Lugoj, imediat după căderea comunismului, toate bisericile și casele parohiale, arhiva și biblioteca. Toate acestea, cât și atitudinea de adevărat frate al nostru, face ca IPS Nicolae Corneanu să fie iubit și mereu în rugăciunile noastre. Înalt Preasfinția Sa a dorit unitatea între Biserici, unitate cerută de Cristos, „nu însă cu arma la tâmplă și nu cu amenințarea închisorii și cu primejdia morții” (Op. cit. p. 270).

Tot mai mult „File din viața mea” devin „File din viața Bisericii Greco-Catolice”. Preasfinția Sa uită de sine ca să trăiască împreună cu cititorii bucuria reușitelor pe calea rezidirii. Și o face, contopindu-și viața cu viața Bisericii, și la o nouă chemare, răspunde, dăruindu-se: „Iată, Dumnezeule, vin să fac voia Ta!”

La 20 iulie 1994, RadioVatican anunța numiri în Biserica noastră: PSS Lucian Mureșan a fost numit Arhiepiscop și Mitropolit de Blaj, Vicarul General al Eparhiei de Maramureș, Pr. Alexandru Mesian, Episcop Auxiliar de Lugoj.

„Am fost numit episcop”, subcapitolul aduce la lumină surpriza, emoția Preasfinției Sale și acceptarea, pentru că „era voia lui Dumnezeu”, răspuns la dorința PSS. Ioan Ploscaru. Din prima clipă, Preasfinția Sa și-a pus Episcopatul în mâinile Preacuratei Fecioare de la Lourdes. Consacraea ca episcop a avut loc la Blaj, la 8 septembrie 1994, odată cu

consacrarea PSS Virgil Bercea.

Peste două sute de pagini din volum relatează specificul existenței Eparhiei de Lugoj după obținerea libertății, efortul de rezidire desfășurat în același timp cu o prezență a Eparhiei la dimensiunea întregii Biserici Catolice, la toate evenimentele din viața Bisericii, prezență cerută de Sfântul Scaun. Un ansamblu de datorii, întotdeauna aflate în rugăciunea, gândul și mâna Preasfinției Sale.

Lucrarea Preasfinției Sale este mare, Harul lui Dumnezeu acoperă Eparhia Lugojului, de Sus, Preasfințiile Lor Ioan Bălan și Ioan Ploscaru o ocrotesc. Bucuriile nu lipsesc, sunt multe, și Preasfinția Sa nu este martorul lor, le trăiește: a fost vizita Papei Ioan Paul al II-lea în țară, l-a avut pe IPS Nicolae Corneanu, are preoți și credincioși buni și o are protectoare pe Sfânta Fecioară de la Lourdes și pe aceeași Sfântă Fecioară de la noi, de la Scăiuș.

Preasfinția Sa consideră „File din viața mea”, un IMN închinat lui Isus Cristos. Cu acest gând să luăm cartea în mâini și să o citim, adăugând din inima noastră recunoștința față toți preoții și Episcopii noștri, care, în clandestinitate, riscându-și libertatea și viața, au scris „file de durere”, cu încredere în așteptatul „Ceas al Domnului”, Ceasul bucuriilor și al datoriilor.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Tu m’apportes l’amour”

Mère Teresa de Calcutta

Si nous n’avions pas nos ecoles dans les quartiers pauvres - elle ne sont rien que de petites ecoles primaires, ou nous apprenons aux enfants a aimer le travail, a se tenir propres - si nous n’avions pas ces petites ecoles, ces milliers d’enfants seraient laisses a la rue. Nous avons le choix, soit entre les prendre et leur donner un tout petit peu, soit les laisser a la rue.

Il en va de meme pour notre foyer de mourants. Si nous n’avions pas ce foyer, ceux que nous avons ramasses seraient morts dans la rue. Je pense que cela valait la peine d’avoir ce foyer, rien que pour ces quelques homes, afin qu’ils meurent en beaute, dans la paix de Dieu.

La Foi est un don de Dieu. Sans elle, il n’y aurait pas de vie. Et notre Oeuvre, pour porter des fruits, pour n’appartenir qu’a Dieu, pur etre belle, doit se construire sur la Foi.

Le Christ a dit: „J’etais affame, j’etais nu, j’etais malade, j’etais sans logis, et tu as fait cela pour moi”.

C’est la Foi en ces mots qu’est fondee toute notre OEuvre...

Nous sommes tous des pauvres devant Dieu.

Les jeunes sont les batisseurs de demaine. S’oublier, c’est ce que recherché la jeunesse actuelle comme un pari.

(a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Tu mi-aduci iubirea”

Maica Teresa de Calcutta

Dacă noi nu am fi avut școlile noastre în cartierele sărace - nu sunt nimic altceva decât mici școli primare, unde învățăm copiii să iubească munca, să fie curați - dacă noi nu aveam aceste mici școli, mii de copii erau lăsați în stradă.

Același lucru pentru căminul muribunzilor. Dacă noi nu am fi avut acest cămin, oamenii pe care noi îi adunăm, îi culegem, ar fi rămas să moară în stradă. Mă gândesc că aceasta merită osteneala ca să existe căminul nostru , doar pentru că ca acești câțiva oameni să moară frumos, în pacea lui Dumnezeu.

Credința este un har al lui Dumnezeu, fără care nu ar fi viață. Si opera noastră, ca să aibă roade, nu aparține decât lui Dumnezeu, și pentru ca să fie frumoasă, trebuie făcută cu credință.

Isus a zis: „Eram flămând, eram gol, eram bolnav, nu aveam adăpost, și tu ai făcut aceasta pentru mine”.

Aceasta este credința, pe aceste cuvinte este fondată toată lucrarea noastră.

Noi toți suntem săraci în fața lui Dumnezeu.

Tinerii sunt făuritorii de mâine. Se uită adesea ceea ce caută tinerii de astăzi.

(va urma)

CRISTOS A ÎNVIAT! ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

Este salutul creștinilor noștri în Sfânta Sărbătoare a Paștilor. Ne salutăm între noi cu această veste și mărturie, cu mister de moarte și viață: de moarte în Cristos, de viață și înviere în Cristos.

„Adevărat a înviat!” Să înțelegem acest răspuns, să trăim bucuria acestei Învieri. Isus a înviat cu adevărat nu numai „atunci”, cu mai bine de 2000 de ani în urmă, ci și „acum”, în sufletele noastre, în mod mistic, dar adevărat, prin har.

„Cristos a înviat!” este tot ce poate fi mai important pentru un creștin autentic, pentru care Isus Cristos a pățimit îndelung și a murit chinuit pe Cruce.

Sfintele Evanghelii, în istoricul Învierii lui Cristos, atestă că Maria Magdalena și cealaltă Maria, de dimineață s-au dus la mormânt și, cutremurate, l-au văzut pe Îngerul Domnului coborând din Cer. Acesta le-a zis să nu le fie teamă, dar Isus, pe care îl caută „nu este aici, a înviat!” Și le-a îndemnat să vadă mormântul gol: „Veniți să vedeți locul în care zăcea!” Apoi a continuat: „Mergeți dar repede și spunți discipolilor săi că Isus a înviat din morți și se duce în Galileea, acolo îl veți vedea!” Și ele, mergând, l-au întâlnit pe Cristos, care le-a salutat. Iar „ele se apropiară, îi cuprinseră picioarele și se aruncară la pământ dinaintea Lui”.

În Evanghelia după Matei ni se istorisește că Isus nu mai este găsit în mormânt de Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salome. Ele au văzut mormântul deschis și un tânăr îmbrăcat în haină albă, care vorbind cu ele, le-a spus: „Nu vă fie teamă! Îl căutați pe Isus Nazarineanul cel răstignit? A înviat, nu este aici, iată locul unde l-au pus”. Evanghelistul Luca confirmă același eveniment în istoricul mormântului gol, în necredința Apostolilor. „Pentru ce îl căutați pe cel viu printre cei morți? Nu este aici, a înviat! Amintiți-vă ce v-a spus pe când se afla încă în Galileea: Fiul Omului trebuie să fie dat pe mâna păcătoșilor, să fie răstignit și să învie a treia zi”.

Femeile au spus Apostolilor cuvintele îngerilor, dar ei nu le-au dat crezare. „Petru plecă însă la mormânt, dar, când se apleacă, nu a văzut decât pânzele și se întoarse mirat de cele petrecute”.

Evanghelistul Ioan atestă în Evanghelia sa „că discipolii lui Isus găsesc mormântul gol”. Ei încă nu înțeleseseră Scriptura, că „El trebuie să învie din morți”.

Emoționant, Apostolul Ioan relatează cum Isus, înviat din morți, se arată Mariei Magdalena, apoi se arată discipolilor, spunându-le: „Pace vouă!” Și le arată mâinile și coasta

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

străpunsă. Și le zice: „Precum m-a trimis pe mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi. Primiți Spirit Sfânt, căroră le veți ierta păcatele, le vor fi iertate; căroră le veți reține, vor fi reținute”.

Toate cele patru Evanghelii descriu vizita femeilor la mormânt; toți atestă că mormântul era gol și Îngerul Domnului, prezent la mormânt, le dă vestea Învierii. Toate Evangheliile afirmă Învierea lui Cristos.

Învierea Domnului nostru Isus Cristos este un adevăr pe care îl trăim prin credință și dă sens vieții noastre, ne îndreaptă spre finalitatea mântuitoare. Adică, așa cum credem că Dumnezeu Tatăl l-a înviat pe Fiul său, așa ne va învia și pe noi în același Isus.

Învierea Domnului nostru Isus Cristos trebuie să fie pentru noi

un îndemn la reînnoirea vieții și la reluarea continuă, cu statornicie, a luptei pentru trăirea în har, pentru a rămâne „îmbrăcați în Cristos”.

Ar fi bine să întâmpinăm Paștile curățiți în baia spovezii și hrăniți cu Trupul și Sângele lui Cristos Înviat.

Înnoirea sufletească prin spovadă și Euharistie nu este o încheiere a pregătirii pentru Ziua Învierii, ci este o oază de primenire, de reconfortare pentru continuarea înnoirii permanente, căci războiul cu păcatul nu cunoaște armistițiu.

Întăriți continuu cu Trupul și Sângele adevăratului Miel pascal, să păstrăm inestimabila comoară primită, încât Isus să trăiască nestingherit în noi.

Să fim în viața de familie și în toată viața noastră socială martorii lui Cristos Înviat, în comportamentul nostru, prin îngăduință, prin răbdare, prin tăcere, prin iertare, prin iubire de dragul păcii, toate după exemplele date de Cristos, pe care îl purtăm cu noi oriunde am fi.

Să înfrângem în noi pe omul cel vechi, rău, egoist, dușmănos, intrigant, ca să crească în credința noastră „omul cel nou”, omul născut din Cristos.

Să ne bucurăm că trăim Ziua Învierii, Sfintele Paști, Marea Sărbătoare a creștinătății.

Maria HETCO

Junipero Sera, Misiunea catolică San Carlos Borromeo de Carmel și Sfântul Părinte Papa Francisc

Vizitând în fugă o parte a Coastei californiene, situată între San Diego și San Francisco, am fost surprins de numărul mare de mărturii ale prezenței vechilor misiuni catolice spaniole în zonă. Când am ajuns la Monterey, fiind duminică, Gabriela a planificat un traseu de sărbătoare suprapus în mare parte peste promenada specială de 17 mile recomandată în jurul localității. Așa am ajuns și la Misiunea San Carlos Borromeo de Carmelo. Ceea ce ni s-a înfățișat ochilor ne-a impresionat, deși am fost preveniți că starea actuală este jalnică în raport cu înfățișarea Misiunii în zilele în care ea constituia un centru de atracție și influență pentru populația locală.

Junipero Sera

Deoarece nu vreau să alunec în direcția unei expunerii amănunțite a Misiunii în forma ei de azi și nici în multe detalii despre *Fratele Junipero Sera*, deoarece mi-ar trebui multe imagini, mă voi mărgini doar la câteva date biografice și la evidențierea rolului jucat de el în conducerea celor 21 de misiuni pe care le-a fondat, în calitate de Părinte Președinte al misiunilor din "Alta California".

În familia unor fermieri modești din localitatea Petra din insula Mallorca, Antonio Nadal Sera și Margarita Rosa Ferrer, se naște la 24

Noiembrie 1713 fiul *Miquel Joseph Serra y Ferrer*. Urmează școala primară la Școala Franciscană din localitate, apoi cursurile superioare la franciscani, în Palma de Mallorca. La 17 ani își începe parcursul care-l va duce la realizarea visului său de a deveni preot franciscan. În 1737 devine preot sub numele *Junipero Sera* și primește dreptul de a preda filosofia la școala Mănăstirii „San Francisco”. A fost considerat de către colegii lui un intelectual strălucitor. Și-a luat doctoratul în teologie la Colegiul Lullian, înființat în sec. XIV de către Ramon Lull. La 35 de ani, deși îl aștepta o carieră strălucită în Spania, hotărăște să devină misionar și se îmbarcă pentru coloniile spaniole din America, ajungând la Vera Cruz pe coasta Golfului Noii Spanii, azi Mexic. Urmează o formare pentru misionari la Colegiul „San Fernando de Mexico” luând de la capăt unele lucruri, fără a face apel la prestigiul lui academic. Ia și câteva lecții de limbă a indienilor mexicani. Urmează viața grea de misionar.

Misiunea San Carlos Borromeo de Carmelo

Evenimentele esențiale ale activității de misionar ale Fratelui Junipero Serra sunt:

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

• La 3 Iunie 1770, de Rusalii, **Junipero Serra, Gaspar de Portolá** (Guvernatorul Californiei "superioare", Alta California) și **membrii expediției** sfințesc capela ridicată la Monterey și **înființează Misiunea San Carlo Borromeo**. Fratele Sera schimbă în *curând locația, la Carmel*, lângă mare (Carmel-by-the-Sea), pentru a evita influența militarilor din garnizoană asupra vieții misiunii.

• Lista misiunilor înființate de fratele Junipero Serra, precum și data înființării lor sunt date în tabelul de mai jos.

1769- San Diego de Alcalá

1770- San Carlos Borromeo de Carmelo

1771- San Antonio de Padua

1771- San Gabriel Arcangel

1772- San Luis Obispo de Tolosa

1776- San Francisco de Asis

1776- San Juan Capistrano

1777- Santa Clara de Asis

1782- San Buenaventura

1786- Santa Barbara

1787- Purísima Concepción

1791- Santa Cruz

1791- Nuestra Señora de la Soledad

1797- San José de Guadalupe

1797- San Juan Bautista

1797- San Miguel Arcangel

1797- San Fernando Rey de España

1798- San Luis Rey de Francia

1804- Santa Inés

1817- San Rafael Arcangel

1823- San Francisco de Solano

În viziunea spaniolă a **Cuceririi Americii Centrale și Meridionale**, administrația spaniolă era de neconceput fără prezența misionară. Această "coabitare" a dăunat activității misionare datorită obiectivelor diferite urmărite de armată și Biserică.

• De aceea unii misionari își asumă rolul de apărători ai populației locale, victime ale opresiunii și jafului. Cazul cel mai cunoscut este cel al lui **Bartolomeo de Las Casas**, preot simplu în 1512, apoi episcop de Chiapas (localitate în Mexicul de azi) în 1545, care s-a opus vehement abuzurilor spaniole față de indieni. La fel procedează și **Junipero Serra** în 1773, când Pedro Fages, comandantul garnizoanei din zona Monterey și Guvernatorul Noii Californii, creează dificultăți indienilor și Misiunii. Fratele Sera pleacă la Mexico City, discută cu viceregele Noii Spanii și nu se reîntoarce până nu obține demiterea Guvernatorului Pedro Fages.

• **Prima Bibliotecă în California a fost fondată de Junipero Serra în 1770**, într-una din chiliile sale. Încăperea poate fi vizitată și azi.

Sfântul Părinte Papa Francisc

Beatificarea lui Junipero Serra a fost făcută de Papa Ioan Paul II la 25 septembrie 1988. După derularea procedurilor necesare, Papa Francisc efectuează ceremonia de canonizare a **"Apostolului Californiei"** la 23 septembrie 2015 în Sanctuarul

(continuare în pag. 16)

național al Imaculatei Concepții din Washington DC.

Au apărut controverse vehemente, unii Nativi Americani afirmând că ”misiunile fondate de preot au fost și locuri de suferință pentru strămoșii lor, locuri unde a fost ucisă cultura lor, unde au fost privați de libertate, supuși unor tratamente necorespunzătoare și supuși unor convertiri forțate.” (https://fr.wikipedia.org/wiki/Junipero_Serra). Există surse Internet care vorbesc despre colonialism, imperialism, genocid, toate acestea fiind translatate ”elegant” doar în cărca Bisericii (nu oricare...) Catolice. Limbajul este uluitor de apropiat de cel folosit în anii '50 în plin Război Rece. Nu se admite nici un merit al celui care așa cum a spus Papa Francisc ”a știut să-și părăsească țara, obiceiurile, a avut curajul să deschidă drumuri, a știut să meargă în întâmpinarea atâtor persoane învățând să respecte obiceiurile și particularitățile lor.”

Am amintit aceste lucruri dorindu-vă să nu luați sabia luptei, a replicii. Deși este greu, gândiți-vă că dialogul cu oameni care vorbesc și apoi gândesc este un inutil dialog al surzilor.

Dacă peste aproximativ o lună veți vizita adresa de blog <https://ioansoran.wordpress.com> veți găsi o poveste cu multe imagini despre Misiunea San Carlos Borromeo de Carmelo, despre muzeu și aspectul locației actuale.

Ioan SORAN

Nu l-au cunoscut

Nicolae Iorga

*Oricât de sfânt era Isus
Și cât de lămurit prin lut
Vedeai pe cel venit de Sus
Și-ai săi nu l-au cunoscut.*

*A trebuit ca trupul său
De mucenic să-l bată-n cuie
Ca să se-arate Dumnezeu
Și ca la Ceruri să se suie.*

Pagini din romanul „Evanghelia după Pilat”

„Pilat pe urmele lui Isus”

„Însoțit de o gardă restrânsă, am ajuns la mormântul lui Ieșua.

- Ei bine, vorbește, Iosif.

- Să intrăm în mormânt. Acolo o să-ți arăt două lucruri.

Am făcut semn oamenilor mei să dea piatra la o parte. De ce să-mi fie teamă? Poate că Iosif vroia să-mi arate o trapă, un coridor secret care să-i permită lui Ieșua să se ascundă sau să fugă. Eram tare curios.

Mâna bătrână a lui Iosif m-a prins de braț și am intrat în vestibul. Îi era mai frică decât mie [...] Eram singuri în mormântul închis.

Iosif m-a condus orbecăind în camera mortuară și mi-a zis să mă așez. Un miros proaspăt, stăruitor, a năvălit în întuneric.

M-am sprijinit de piatra rece pentru a asculta mărturia lui Iosif.

- Nu mi-am închipuit că poate să miroasă atât de bine într-un mormânt.

- Nu-i așa? Sunt aici o sută de livre de mirt și aloe, un dar de la Nicodim, pe care îl cunoști, fără îndoială, un cărturar al Legii. A adus ofrandele în după-amiaza răstignirii.

- Ei bine, Iosif, te ascult.

Iosif nu răspundea.

- Ce vrei să-mi arăți?

Iosif tăcea chitic.

Să fi fost frigul? Umezeala?

Claustrarea? Am început să simt un fel de greață.

- Iosif, spune, de ce m-ai făcut să vin până aici?

- Vreau să te conving că Ieșua era mort [...].

Mi-am trecut mâna peste frunte și am descoperit că era lac de sudoare, deși tremuram de frig. Ce se întâmplă?

- Iosif, destul! Ce facem aici?

- Poți să afli singur.

Glasul lui era slab, horcăia, gata să-și dea duhul.

M-am ridicat. Am simțit un trup cald și inert la picioarele mele. Am trecut peste el și am urlat la oamenii mei, de sub peretele de stâncă, să deschidă.

Fără să aștept răspunsul, m-am apropiat de unica rază de lumină ca să respir un aer mai curat, apoi, gata să mă prăbușesc, am strigat iar. Nu mai auzeam nimic și simțeam că lumea din afară era tot atât de surdă la chemarea mea. Căzusem într-o capcană. Strigam, strigam, strigam.

În fine, raza de lumină a crescut, piatra se dădea la o parte, auzeam cântecul păsărilor, înjurăturile oamenilor mei. Am văzut soarele luminând livada înflorită. Am sărit din mormânt și am căzut în iarbă”.

Eric-Emmanuel Schmitt

Papa Ioan Paul al II-lea (XXV)

”Împotriva oricărui război și împotriva violenței” este titlul unui capitol din cartea „Karol Wojtyła - Omul sfârșitului de mileniu” a scriitorului Luigi Accottoli, capitol care începe cu observația: „Nici un secol n-a cunoscut atâtea războaie ca al nostru și nici unul nu i-a auzit pe toți Papii strigând: <Pace, Pace!>. Benedict al XV-lea a intrat în istorie pentru că a definit ca <măcel inutil> Primul Război Mondial. Pius al XII-lea a lansat averismentul: <Nu se pierde nimic făcând pace, se poate pierde totul făcând război!>. Ioan al XXIII-lea este Papa care a proclamat *Pacem in terris*. Paul al XVI-lea a strigat în cadru O.N.U.: <Să se termine cu războiul!>, a vorbit de zeci de ori împotriva unui război sau al altuia, a inventat Ziua Mondială a Păcii.”

Ioan Paul al II-lea a perfecționat această moștenire, a recunoscut păcatul războiului purtat de creștini, pentru care a cerut iertare. A atras atenția asupra pericolului unui război modern și împotriva oricărui tip de război: „Astăzi, dimensiunile și grozăvia unui război modern, nuclear sau conventional, fac războiul să fie total inacceptabil ca mijloc de a produce dispute și controverse între popoare. Războiul ar trebui să-i aparțină trecutului tragic, istoriei; nu ar trebui să-și găsească loc în proiectele de

viitor ale ființei umane”, spunea Papa.

În 1993, la Assisi, Papa cerea „Veghe de rugăciune pentru pacea în Europa”.

Se simțea rănit în suflet văzând războaiele din Europa, „continentul care a rămas cel mai îndelungat timp în raza de acțiune a Evangheliei și a Bisericii”, afirma Papa în „Scrisoarea apostolică” cu ocazia aniversării a 50 de ani de la încheierea celui de al Doilea Război Mondial.

Sunt multe apelurile pentru pace ale Papei Ioan Paul al II-lea. Partea cea mai fierbinte se adresa grupurilor teroriste: „Eu, din adâncul convingerii mele, în credința față de Cristos, și cu deplină conștiință a misiunii mele, proclam că violența e un rău, care este inacceptabil în soluționarea problemelor, că violența este nedemnă cu ființa umană. Violența este o minciună, pentru că ea depășește adevărul credinței noastre, se îndreaptă împotriva adevărului omenirii noastre. Mă adresez tuturor bărbaților și femeilor care se ocupă cu violența. Fac un apel la voi, în genunchi, vă rog să părăsiți căile violenței și să vă întoarceți pe calea păcii”.

Și, în continuare: „Violența nu e un instrument care construiește: îl jignește pe Dumnezeu, pe cel ce o suferă și pe cel ce o practică”.

(va urma)

„Maria Rosa Mystica”

În urma hotărârii Episcopului diecezan de Brescia, Mons. Giacinto Tredici, Pierina a fost trimisă într-o mănăstire. Ultima apariție a Sfintei Fecioare, Rosa Mystica, la Montichiari, a avut loc la 8 decembrie 1947.

În anul 1966 a început o nouă perioadă a aparițiilor Sfintei Fecioare. În luna februarie, în timp ce Pierina se ruga la altarul Madonei din camera ei, îi apare Preacurata care îi spune cuvinte de mângâiere și de încurajare. Tot atunci i-a spus că în duminica următoare o să apară la Fontanelle.

Fontanelle e o comună subordonată orașului Montichiari, la câțiva kilometri de Catedrală. La Fontanelle se află o peșteră cu izvoare, la care se ajunge urcând câteva trepte vechi de piatră.

Pierina i-a spus Episcopului despre apariția avută și despre următoarea. Episcopul a sfătuit-o să fie discretă. La locul apariției a mers însoțită de o singură prietenă.

Era prima duminică după Paști, 17 aprilie 1966. În drum spre Fontanelle, Pierina se ruga Rozariul. La ora amiezii, în timp ce clopotele chemau credincioșii la Rugăciunea „Angelus” – „Îngerul Domnului” -, Fecioara i-a apărut Pierinei și i-a spus: „Dumnezeiescul meu Fiule, care e numai iubire, m-a trimis ca să dau acestui izvor o putere vindecătoare, miraculoasă. În semn de pocăință și de purificare, sărută această treaptă de

sus!” O scară rudimentară de piatră, de vreo zece trepte, coboară de la șosea la izvor. „Coboară o treaptă în genunchi și sărută treapta următoare!” Pierina a coborât treapta cum i-a cerut Preacurata; Preacurata însăși cobora în urma ei. Apoi i-a spus să mai sărute încă o dată scara și să ceară ca în acel loc să se ridice o Cruce.

„Bolnavii și toți copiii mei trebuie să ceară iertare Fiului meu, să sărute Crucea cu iubire, apoi să ia apă și să bea”. I-a cerut Pierinei să ia noroi în mâini, apoi să se spele și i-a explicat că păcatele sunt ca un noroi în inimi, dar, spălându-se cu apa harului, se pot purifica. Cei care doresc să vină la acest izvor vindicator, să meargă prima dată la biserică și să se roage Fiului meu dumnezeiesc. I-a mai spus Pierinei: „Acum misiunea ta este aici în mijlocul bolnavilor și al celor care au nevoie de ajutor.

Cu aceste cuvinte, Fecioara și-a deschis brațele și, întinzându-și mantia, aceasta părea nemărginită deasupra lumii. (va urma)

**Redacția revistei urează Preasfințitului VIRGIL,
preoților, profesorilor, studenților, elevilor,
cititorilor și nu în ultimul rând, colaboratorilor:
“Sărbători Fericite!” și le spune:
“Cristos a Înviat”**

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)